

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/38257 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 5 december 2006 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 maart 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om verlenging van de geldigheidsduur van een aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en wijziging van de daaraan verbonden beperking afgewezen.

Bij besluit van 27 juli 2005 heeft de minister, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante gemaakte bezwaar gedeeltelijk ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 december 2006, verzonden op 8 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

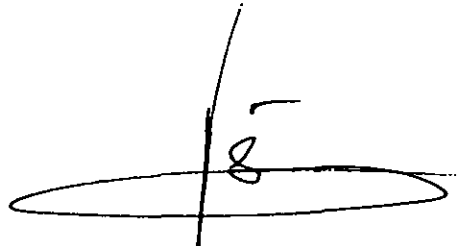
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

309-501.
Verzonden:

31 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 05/38257

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 5 december 2006

in de zaak van:

gehoren op _____, van Dominicaanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. drs. A. Doumanjal, advocaat te Utrecht,

tegen:

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. drs. J. Reesink, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 13 maart 2002 een aanvraag ingediend tot het verengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en wijziging van de beperking in "voortgezet verblijf, het verrichten van arbeid al dan niet in loondienst". Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 20 maart 2003 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 14 april 2003 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 22 november 2004 ongegrond verklaard. Eiseres heeft tegen dit besluit op 20 december 2004 beroep ingesteld.
- 1.2 Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, heeft bij uitspraak van 24 juni 2005 (AWB 04/56598) het beroep gegrond verklaard en verweerder opgedragen binnen zes weken een nieuw besluit te nemen. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 27 juli 2005 gegrond verklaard voor zover het betrefte de beperking "voor het verrichten van arbeid al dan niet in loondienst" en voor het overige wederom ongegrond verklaard. Eiseres heeft op 24 augustus 2005 beroep ingesteld tegen dit besluit.
- 1.3 Verweerder heeft op 27 oktober 2006 een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 7 november 2006. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. H.S.K. Jap-A-Joe, kantoorgenoot van haar gemachtigde. Voorts is verschenen Oscar Havermans, zoon van eiseres. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

zaaknummer: AWH 05/38257

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en aanhaldende aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder u, in combinatie met artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel f, van de Wet heeft gehad en van wie naar het oordeel van de Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat (zogenaamde klemmende redenen van humanitaire aard).
- 2.3 In de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 juni 2005 (AWH 04/56598) heeft de rechtbank bepaald dat verweerder ten onrechte heeft getoetst aan het Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire (WBV) 2004/26. Verweerder had het daarvoor geldende beleid zoals neergelegd in B2/5.3.3 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) met betrekking tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf vanwege klemmende redenen van humanitaire aard moeten toepassen. In hoofdstuk B2/5.3.3 Vc staat dat indien de (huwelijks)relatie op grond waarvan het verblijf was toegestaan binnen drie jaar na verblijfsaanvaarding en anders dan door overlijden is verbroken, voortgezet verblijf wordt toegestaan indien er sprake is van een combinatie van klemmende redenen van humanitaire aard die daartoe aanleiding geven. Klemmende redenen van humanitaire aard kunnen zijn gelegen in vijf in dit beleid opgesomde factoren. In dit geval is van toepassing de vierde factor, te weten de zorg die de vrouw/ouder heeft voor kinderen die in Nederland zijn geboren of een opleiding volgen en de vijfde factor, te weten het aantoonbaar ondervonden (seksueel) geweld binnen de familie.
- 2.4 In hoofdstuk B2/5.3.3 Vc is vastgelegd dat geweld () dat heeft geleid tot de teneltijdse verbreking van de (huwelijks)relatie, wordt aangetoond aan de hand van gegevens van de politie, bijvoorbeeld de melding van een incident of een proces-verbaal van aangifte, een verklaring van een (vertrouwens)arts of een andere hulpverlener; gegevens over het verblijf in een blijf-van-mijn-hijshuis, of andere gegevens, voor zover het gaat om objectieve gegevens uit een betrouwbare bron.
- 2.5 Tevens is opgenomen dat degene die zich hierop beroept, aangeeft welke klemmende redenen van humanitaire aard tot aanvaarding van het voortgezet verblijf dienen te leiden en zijn beroep onderbouwt met ter zake relevante gegevens en bescheiden. Aan de onder vijf genoemde factor wordt in de belangenafweging een zwaar gewicht toegekend, wat betekent, dat naast deze factor slechts aan één van de andere vier factoren moet worden getoetst.
- 2.6 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Eiseres van Dominicaanse nationaliteit, is op 8 juni 1989 in de Dominicaanse Republiek getrouwd met . Op 26 april 1990 is in Nederland hun zoon geboren. Vanaf 1994 woonde eiseres met haar zoon in de Dominicaanse Republiek. Eiseres kwam laatstelijk op 21 december 1999 naar Nederland in het bezit van een vergunning tot verblijf onder de beperking "verblijf bij Nederlandse echtgenoot". De

zaaknummer: AWB 05-38257

vergunning was laatstelijk geldig tot 6 juni 2002. Het huwelijk is op 20 november 2001 feitelijk verbroken.

- 2.7 Verweerder stelt zich op het standpunt dat niet is aangetoond met gegevens van politie, gegevens over het blijf-van-mijn-lijf huis of andere objectieve gegevens uit een betrouwbare bron, dat sprake is geweest van geweld op grond waarvan het huwelijk is verbroken. Erkend wordt dat eiseres de zorg heeft voor haar minderjarige zoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft, maar er is geen combinatie van klemmende redenen van humanitaire aard. Het bestuurs besluit levert geen schending op van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Er zijn geen objectieve belemmeringen om het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen.
- 2.8 Eiseres zegt vanwege ondervonden huiselijk geweld de echtelijke woning te hebben verlaten. Zij heeft drie maanden in twee verschillende blijf-van-mijn-lijf-huizen doorgebracht. Uit angst heeft zij geen aangifte tegen haar echtgenoot willen doen. Haar zoon is getuige is geweest van het huiselijk geweld. Er is een combinatie van klemmende redenen van humanitaire aard nu zij de zorg heeft voor haar minderjarige zoon, die de Nederlandse nationaliteit bezit. Hij kan de door hem gewenste opleiding niet in het land van herkomst volgen en heeft geen band met het land van herkomst. Eiseres is voorts van mening dat haar op grond van artikel 8 EVRM verblijf moet worden toegestaan.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.9 Eiseres heeft geen relevante gegevens overgelegd op basis waarvan verweerder tot de conclusie had kunnen komen dat sprake is geweest van aantoonbaar ondervonden (seksueel) geweld binnen de familie. De rechtbank van oordeel dat verweerder de verklaring van de minderjarige zoon niet heeft hoeven aanmerken als een objectief gegeven uit betrouwbare bron op basis waarvan het geweld aangetoond kan worden. Gelet hierop heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat niet is voldaan aan de vereisten van artikel 3.52 Vb en het daarop van toepassing zijnde beleid. Niet in geschil is dat eiseres de zorg heeft voor haar zoon die de Nederlandse nationaliteit heeft (vierde factor). Nu niet aan de criteria van de onder vijf genoemde factor wordt voldaan bestaat alleen de onder vier genoemde factor, zodat het beroep op klemmende redenen van humanitaire aard niet kan slagen.
- 2.10 Concluderend is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot afwijzing van de verblijfsvergunning voortgezet verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard heeft kunnen besluiten.
- 2.11 In verband met het beroep op artikel 8 EVRM is het volgende van belang. Niet in geschil is dat tussen eiseres en haar zoon sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van de vraag of een inbreuk op het familie- of gezinsleven is gerechtvaardigd, dient op grond van artikel 8, tweede lid EVRM, een redelijke afweging gemaakt te worden tussen het belang van verweerder bij een restrictief toelatingsbeleid en het belang van eiseres bij uitoefening van haar familie- of gezinsleven. Bij deze belangenafweging moet onder meer in aanmerking worden genomen of er ernstige belemmeringen bestaan om het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen.

zaaknummer: AWB 05-38257

4

- 2.12 Verweerder heeft in het bestreden besluit erkend dat sprake is van inmenging in het gezinsleven van eiseres met haar zoon, nu eiseres de zorg heeft voor haar zoon, die de Nederlandse nationaliteit bezit. Alhoewel de zoon ten tijde van het nemen van het bestreden besluit 14 jaar oud was en een zekere worteling in de Nederlandse samenleving dient te worden aangenomen, kan dit er niet toe leiden dat het verblijf in de Dominicaanse Republiek voor hem onmogelijk zal zijn. Daarbij is te aanmerken, genomen dat eiseres met haar zoon eerder een langere periode in de Dominicaanse Republiek heeft gewoond, dat zij het grootste gedeelte van haar leven daar heeft gewoond, dat zij de taal spreekt en dat van haar kan worden verwacht dat zij zich daar staande kan houden. De enkele - overigens niet onderbouwde - omstandigheid dat de mogelijkheden voor de zoon met betrekking tot zijn studie en het vinden van werk in de Dominicaanse Republiek minder gunstig zijn dan in Nederland en hij hier een sociaal leven heeft opgebouwd, kan niet als een objectieve belemmering worden aangemerkt om het gezinsleven tussen eiseres en haar zoon in de Dominicaanse Republiek uit te oefenen.
- 2.13 Met betrekking tot de relatie tussen vader en zoon heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat als het kind de niet-Nederlandse ouder naar het buitenland zal volgen er sprake is van inmenging in het recht op gezinsleven tussen de zoon en zijn vader. Of inmenging gerechtvaardigd is, is afhankelijk van de feitelijke situatie. De zoon van eiseres heeft tijdens de hoorzitting van 11 november 2004 verklaard dat hij zijn vader een jaar eerder voor het laatst heeft gezien, dat de laatste telefonische contacten van enkele maanden daarvoor zijn en dat zijn vader geen contact meer met hem wil en dat hij die wens respecteert. Daaruit blijkt dat er geen feitelijke invulling aan de gezinsband tussen vader en zoon wordt gegeven.
- 2.14 Uit het feit dat de zoon de Nederlandse nationaliteit bezit kan niet voortvloeien dat eiseres en haar zoon enkel en alleen in Nederland hun familie- of gezinsleven zouden kunnen uitoefenen. Niet aangetoond is dat hij geen toegang tot de Dominicaanse Republiek zal krijgen.
- 2.15 Hetgeen door verweerder met betrekking tot het beroep op artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing is overwogen geluift naar het oordeel van de rechtbank niet van een onjuiste afweging in het kader van artikel 8 EVRM. Derhalve wordt artikel 8 EVRM niet tot toelating van eiseres.
- 2.16 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.17 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

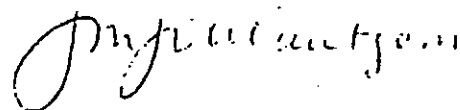
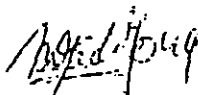
zaaknummer: AWB 05.38257

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, rechter, en op 5 december 2006 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van M.J.E. de Jong, griffier.

Afschrift verzonden op: 08 DEC. 2006

Coll. J.M.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 DC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor afsluitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

I

05 JAN 2007	
ZAAN: 200600148/1	V2
AAN:	PAR:
BEHANDELD: 00:	114-A

5 januari 2007

Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE

Tevens per fax 070-3651380

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te [naam] ter zake dezer domicilie kiezende
te Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en procureur
Mr. H.K. Jap-A-Joe, die door haar ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig
dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat zij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage
d.d. 5 december 2006 (verzonden d.d. 6 december 2006); een kopie van de uitspraak
gaat hierbij.

dat de zaak betreft: verblijfsvergunning regulier op basis van klemmende redenen van
humanitaire aard en op basis van art 8 EVRM

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd door appellante, geboren op 13 februari 1963, vreemdelinge van
Dominicaanse nationaliteit,

dat zij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

dat haar grieven luiden als volgt:

GRIEF I

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.9, tweede zin:

"De rechtbank van oordeel dat verweerder de verklaring van de minderjarige zoon niet heeft hoeven aanmerken als een objectief gegeven uit betrouwbare bron op basis waarvan het geweld aangetoond kan worden."

Toelichting

De vraag dringt zich onmiddellijk op: waarom niet ?

Nu deze vraag zelfs niet met een geringe indicatie wordt beantwoord, betekent zulks dat er sprake is van onvoldoende (in wezen: geen) motivering.

In talloze procedures in de diverse rechtsgebieden worden de verklaringen van minderjarige kinderen als bewijs aanvaard. De rechtbank geeft ook (terecht) aan door het woord "behoeven" te gebruiken dat zulks ook in casu mogelijk was.

Tenminste dient dan te worden aangeduid waarom in onderhavige zaak met de verklaring van het kind het geweld niet kan worden aangetoond al was het slechts door de opvatting van verweerder over te nemen (indien aanwezig).

Ter nadere ondersteuning wordt hierbij overgelegd afschrift van de verklaring van "Valkenhors" d.d. 19 december 2006.

GRIEF II

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.11:

"Bij deze belangenafweging moet onder meer in aanmerking worden genomen of er ernstige belemmeringen bestaan om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen."

Toelichting

Het gaat blijkens de overige tekst van deze overweging om de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM.

Helaas ontbreekt alweer de motivering.

De problematiek terzake kinderen met Nederlandse nationaliteit waarvan de ouders vreemdeling zijn is overigens op zich bekend en vormt nog immer onderwerp van (juridische) discussie. In het beleid van verweerder is opgenomen op grond van rechtspraak dat bij de belangenafweging inderdaad de mogelijkheid van het voortzetten van het gezinsleven in een ander land een rol speelt.

Hiertegen heeft appellante bezwaren. Het gaat immers niet aan dat Nederlandse dergelijke kinderen die Nederlandse onderdanen zijn min of meer dwing naar een (ver) buitenland te verhuizen. Deze bemoeienis met het gezinsleven door de overheid is op zich reeds in strijd met het bepaalde in artikel 8 EVRM nu dit bepaald een inmenging oplevert als in dit artikel bedoeld.

Enige relatie met het IVRK dient hier ook te worden gelegd: in het midden latend of bepalingen uit dit Verdrag al dan niet rechtstreekse werking hebben is niet te betwisten dat mede door dit Verdrag de belangen van minderjarigen een prominente plaats dienen te hebben bij het nemen van overheidsbeslissingen. Noch verweerder noch de rechtbank schenken hier enige aandacht aan.

Voorts dient in aanmerking te worden genomen dat minderjarige vreemdelingen vanuit het buitenland zich onder voorwaarden wel bij hun Nederlandse ouders in Nederland mogen vestigen en niet valt in te zien waarom het omgekeerde niet mogelijk zou kunnen zijn onder diezelfde voorwaarden, waarbij dan vrijstelling van het middelenvereiste dient te worden verleend aan die kinderen en hun ouders op dezelfde voet als zulks bij ouderen/bejaarden geschiedt.

De aanspraak van Nederlandse kinderen op verblijf in Nederland volgt uit artikel 3 van het 4-e Protocol bij het EVRM. In de Vreemdelingencirculaire van verweerder is voorts vastgelegd dat deze kinderen aanspraak hebben op verblijf, opvoeding en verzorging in Nederland (B2 sub 13.2.4).

Algemeen uitgangspunt in het familierecht is dat kinderen zoveel als mogelijk is door hun ouders in gezinsverband worden opgevoed. In dit verband zij gewezen op het feit dat dit principe ook is neergelegd in artikel 9 IVRK.

Uitgaande van het vorenstaande dringt zich onvermijdelijk de conclusie op dat het uitgangspunt dient te zijn dat de keuze voor Nederland als woonplaats door ouders en kinderen in principe gehonoreerd dient te worden door verweerder en in ieder geval de Nederlandse kinderen niet gedwongen kunnen en mogen worden hun vaderland te verlaten.

Er is sprake van een internationale verplichting als bedoeld in artikel 13 Vw 2000. De eventuele (theoretische) mogelijkheid dat elders in de wereld het gezinsleven kan plaatsvinden kan gezien dit alles evenmin worden tegengeworpen. Kinderen hebben immers geen keus: zij dienen hun ouders te volgen naar het buitenland zodat in feite het verbod van het vierde Protocol voornoemd wordt omzeild of zij blijven achter zonder hun ouders, hetgeen als gezegd en overigens vanzelf spreekt tegen hun belangen is.

Uitzonderingen zijn vanzelfsprekend denkbaar zoals bijvoorbeeld:

- indien ouders en kinderen jarenlang hebben gewoond in een staat met vergelijkbare sociaal-economische omstandigheden en vooral mogelijkheden voor een goede opvoeding en (medische) verzorging als in Nederland het geval is en hun (weder)toelating tot dit land gewaarborgd is;
- sommige gevallen waarin de ouders van het gezag zijn ontheven over hun (Nederlandse) kinderen;

Het primaire standpunt van appellante komt er mitsdien op neer, dat bij aanwezigheid van een Nederlands kind in het gezin van een vreemdeling het gedwongen vertrek van deze vreemdeling immer een inmenging oplevert op het family life en wel dusdanig dat zonder verdere belangenafweging in het verblijf van de vreemdeling in Nederland berust dient te worden.

Belangenafweging komt overigens eerst aan de orde indien zich een situatie voordoet als bedoeld in lid 2 van artikel 8 EVRM te weten indien op één der aldaar genoemde gronden inmenging in het gezinsleven wel zou kunnen plaatsvinden.

De eerste voorwaarde daartoe is dat zulks dan dient vastgelegd te zijn bij wet. Voor zover appellante kan nagaan ontbreekt een heldere, niet voor misverstand vatbare wetsbepaling die toegesneden is op het hier aan de orde zijnde punt.

In casu wordt door de rechtbank gesproken van een belang van verweerder bij een restrictief toelatingsbeleid. Dit belang wordt in lid 2 van art. 8 EVRM niet genoemd. Aannemelijk is echter gezien hetgeen verweerder overwoog in de in beroep bestreden beslissing dat het hier betreft het economisch welzijn hetwelk in bedoeld lid 2 wel wordt genoemd.

Dit economisch welzijn kan echter in de visie van appellante niet worden tegengeworpen nu dit economisch welzijn mede dient te worden nagestreefd ten behoeve van het Nederlandse kind. Daarbij dient ook bedacht te worden dat gedwongen verhuizing van deze kinderen en het veelal vervolgens "genieten" van slecht of geen onderwijs, slechte of geen gezondheidszorg alsmede het opdoen van psychische klachten ten gevolge van één en ander veelal in het nadeel van het economisch welzijn van Nederland zullen uitvallen. Met name is zulks het geval indien deze slecht opgeleide etc. kinderen na hun meerderjarigheid in Nederland terugkeren en een beroep doen op de Nederlandse (sociale) voorzieningen.

Verweerder heeft deze stelling voorts niet althans onvoldoende onderbouwd.

De conclusie luidt mitsdien dat geen belangenafweging kan en behoeft plaats te vinden. In casu hebben moeder en kind op grond van artikel 8 EVRM het recht om in Nederland hun gezinsleven te blijven uitoefenen.

GRIEF III, subsidiair

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.12:

“Verweerder heeft in het bestreden besluit erkend dat sprake is van inmenging in het gezinsleven van eiseres met haar zoon, nu eiseres de zorg heeft voor haar zoon, die de Nederlandse nationaliteit bezit. Alhoewel de zoon ten tijde van het nemen van het bestreden besluit 14 jaar oud was en een zekere worteling in de Nederlandse samenleving dient te worden aangenomen, kan dit er niet toe leiden dat het verblijf in de Dominicaanse Republiek voor hem onmogelijk zal zijn. Daarbij is in aanmerking genomen dat eiseres met haar zoon eerder een langere periode in de Dominicaanse Republiek heeft gewoond, dat zij het grootste gedeelte van haar leven daar heeft gewoond, dat zij de taal spreekt en dat van haar kan worden verwacht dat zij zich daar staande kan houden. De enkele –overigens niet onderbouwde- omstandigheid dat de mogelijkheden voor de zoon met betrekking tot zijn studie en het vinden van werk in de Dominicaanse Republiek minder gunstig zijn dan in Nederland en hij hier een sociaal leven heeft opgebouwd, kan niet als een objectieve belemmering worden aangemerkt om het gezinsleven tussen eiseres en haar zoon in de Dominicaanse Republiek uit te oefenen”.

Toelichting

Subsidiair en uitgaande van de opvattingen van verweerder en rechtbank op dit punt (welke bestreden zijn en blijven) stelt appellante zich op het standpunt dat zowel verweerder als rechtbank bij de belangenafweging een aantal feiten en omstandigheden de belangen van appellante en haar kind betreffende kennelijk niet hebben betrokken. Het betreft (alles genoemd en vastgesteld in het a quo)

- kind is in Nederland geboren in 1990 en heeft vervolgens alhier vier jaren gewoond;

- na vijf jaar in de Dominicaanse Republiek te hebben gewoond zijn moeder en kind in 1999 naar Nederland teruggekeerd; zij wonen nog immer alhier hetgeen betekent dat ten tijde van de beslissing op bezwaar (27 juli 2005) zij ruim vijf jaren in Nederland woonden;

- de voorgaande twee punten betekenen ook dat het kind het overgrote deel van zijn leven in Nederland heeft doorgebracht; in het omgekeerde geval hecht verweerder immer grote waarde aan het feit dat een vreemdeling het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst heeft doorgebracht (zie ook het a quo ten aanzien van appellante);
- bij terugkomst in Nederland beschikte moeder ongeveer drie jaren over een verblijfsvergunning; een geheel andere situatie mitsdien dan bijvoorbeeld die waarin een illegaal in Nederland verblijvende vreemdelinge moeder wordt van een kind met Nederlandse nationaliteit; bovendien stelde deze verblijfsvergunning appellante en haar zoon in staat tot het uitvoeren van het gezinsleven;
- het kind draagt een typisch Nederlandse geslachtsnaam;
- ook indien er tussen de (Nederlandse) vader en het kind geen omgang is, is het feit dat deze vader in Nederland woonachtig desondanks relevant; bij het vorderen van de leeftijd plagen oudere kinderen of jong meerderjarige kinderen toch hun vader weer op te zoeken en omgekeerd draaien ook vaders die geen contact wensen na verloop van tijd wel weer bij;
- de eerdere onjuiste toepassing van het eigen beleid door verweerder met mede als gevolg een fors lang durende procedure (de aanvraag dateert van 13 maart 2002), hetwelk alles als niet voldoende zorgvuldig dient te worden aangemerkt;

Verweerder heeft erkend dat er sprake is van inmenging in het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM hetgeen een belangenafweging met zich brengt. Deze dient dan wel correct, zorgvuldig en onder beoordeling van alle relevante feiten en omstandigheden plaats te vinden.

In casu is zulks niet het geval. Illustratief is de vermelding van de leeftijd van de zoon ten tijde van de bestreden beslissing als 14 terwijl hij 15 jaar oud was.

De bestreden uitspraak is mitsdien niet juist, niet zorgvuldig voorbereid en niet redelijk

Tevens is er sprake van een onvoldoende motivering nu er termen worden gebruikt als "kan er niet toe leiden, dat", "kan niet worden aangemerkt als" en "een zekere worreling"; terwijl het feit, dat het Nederlandse kind het overgrote deel van zijn leven in Nederland heeft gewoond geheel onbesproken is gebleven.

Opgemerkt zij nog dat het a quo niet duidelijk is aangezien in overweging 2:12 de belemmering als hier bedoeld, wordt voorzien van het adjectief "objectief", hetgeen iets anders is dan ernstig. De rechtzoekende burger mag kiezen.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellante in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

advocaat-gemachtigde